

Echo

Echo

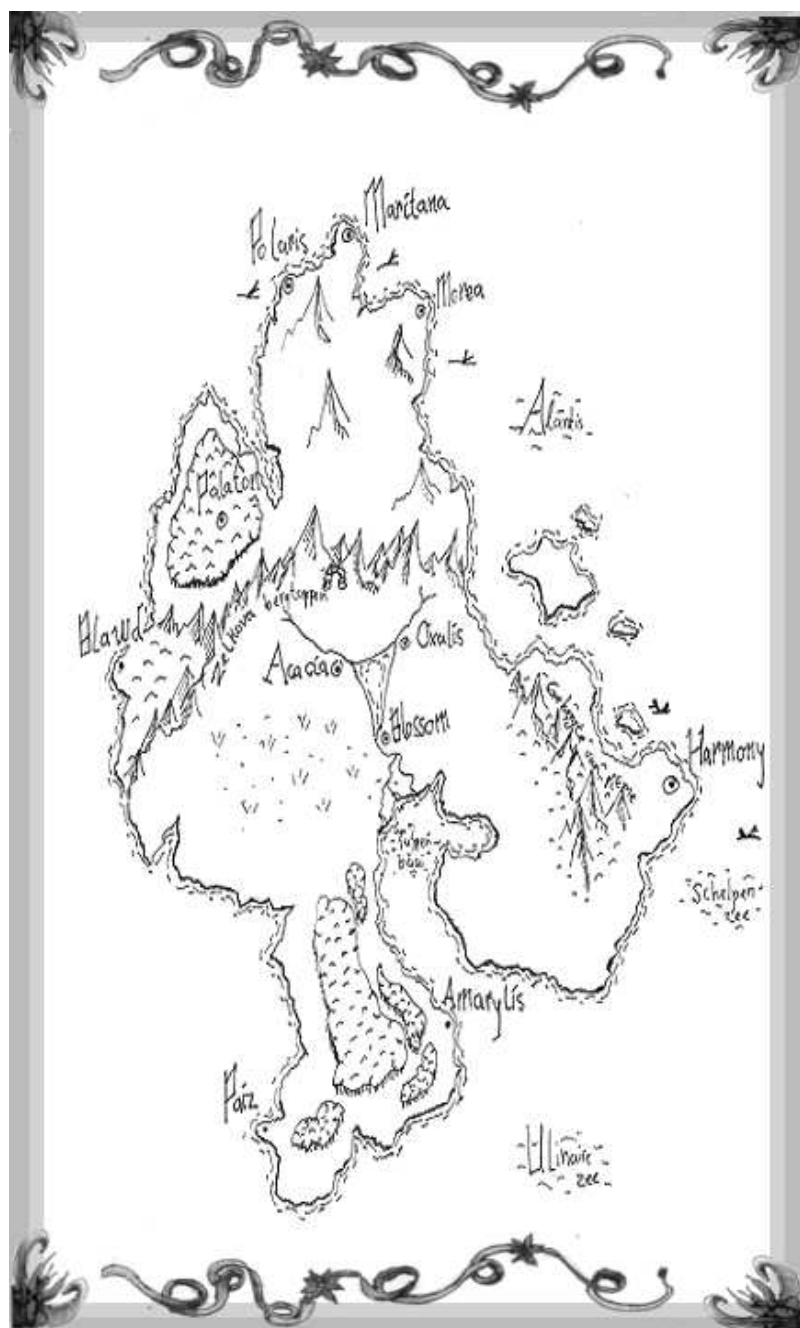
Ontwaking

Floortje Heres

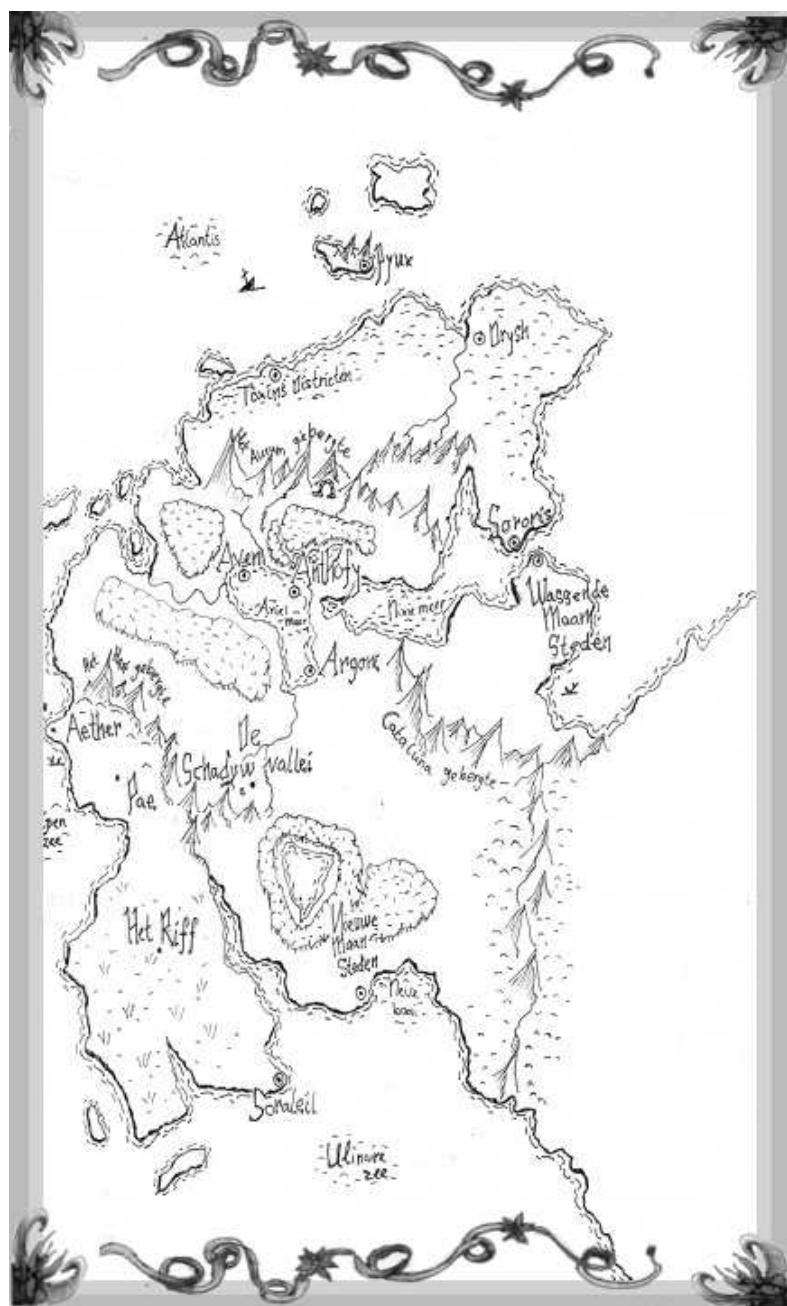
Schrijver: Floortje Heres
Coverontwerp: Floortje Heres
Druk: Bravenewbooks.nl
ISBN:
© Floortje Heres

Fantasy
NUR 330

**De woorden met een *
hebben achterin uitleg en/of uitspraak.**

1

Cistero venmort

De bloem ruikt
zeer zoet en
kan helpen
dingen te
herinneren.

De
kleinste
drup van
het sap
is al
dodelijk.

Roses

Waar ik ook kijk, ik zie alleen duisternis. De duisternis omhelst me. Het laat mijn lichaam schokkend strekken en krommen. Ademloos en machteloos. Beelden van grijze luchten, zwarte vogels en zwartgeklede mensen schieten voorbij. Te snel om echt te begrijpen. Help wil ik schreeuwen, maar het geluid is zwijgen opgelegd. Het gekras van mijn nagels over de bodem en het gebonk van mijn ledematen tegen de stenen wanden gaan in stilte op. Mijn hoofd schiet naar achter en mijn mond klapt open. Zo plots als de beweging was, zo plots laat de machteloosheid me los. De lucht vindt zijn weg weer naar mijn longen en ze bewegen weer samen in een regelmaat. Ik duw mezelf overeind en veeg het zweet van mijn voorhoofd. Ik staar het duister in. Er trekt een rilling door me heen. Al mijn haren schieten overeind bij het voelen van iemands anders adem tegen mijn huid.

‘Deze leeft. Probeer de andere eens.’

Ik knipper met mijn ogen. Wie is daar?

Stilte.

‘Hé deze ook!’

Gekras op hout, gebonk en een snak naar adem. Voetstappen komen mijn richting op. Ik sluit mijn hand tot een vuist. Mijn ogen staan wijd open en ik hou mijn adem in. Wie is daar? Ik schraap mijn keel.

‘Wie... is daar?’ Mijn ogen schieten wild heen en weer.

‘Rustig maar. Het komt allemaal goed.’

Er wordt een hand naar me uitgestoken. Met grote ogen staar ik ernaar. Ik probeer te zien van wie de hand is, maar het is te donker. Ik probeer achteruit te kruipen.

De wand drukt tegen mijn rug en de hand komt steeds dichterbij. Flits! Fel scherp licht wordt in mijn gezicht geworpen. Ik sla mijn arm beschermend voor mijn ogen. Ik knipper met mijn ogen en laat ze wennen aan het licht. Traag laat ik mijn arm zakken en tuur naar de richting waarvan het licht vandaan komt. Ik kijk recht in het gezicht van een man. Ik snak naar adem.

‘Rustig!’ De man hurkt neer. ‘Ik ben Oxe^r* en hij is Rex. We komen jou en je vrienden helpen.’

Vrienden? Ik tuur langs de mannen en zie nu allerlei kisten staan. Kisten zoals de mijne. Ik ril. Zitten mijn vrienden daarin? Welke vrienden? Ik peins, maar mijn hoofd blijft leeg.

‘Wat is je naam?’ Rex komt dichterbij terwijl Oxe^r naar de anderen kisten toe loopt.

Ik staar hem aan. Mijn naam? Ik peins, maar alweer komt er niks in me op.

‘Weet je je naam?’

Ik haal mijn schouders op.

‘We zitten goed Ox.’ Rex draait zich half om. ‘Dit zijn ze.’ Knikje naar mij.

‘Werd tijd.’

Rex steekt weer zijn hand uit en na enige twijfel neem ik hem toch maar aan. Ik probeer overeind te krabbelen, maar val meteen weer neer. Mijn knieën knikken en mijn benen kunnen simpel weg mijn gewicht nog niet dragen. Ik haal diep adem en probeer het weer, nu meer steunend op Rex’s hand. Ik probeer zover ik kan van hem vandaan te blijven. Hij begeleidt me het donker door. Ik ruik de zoute geur van de zee en ik kan het klotsen van water tegen rotsen horen. Ik strompel over de stenen heen naar buiten. Mijn benen maken zich sterk en ik trek mijn hand los. Ik strompel het licht in en sluit mijn ogen. Mijn huid tintelt bij Ra’s warmte. Ik open mijn

ogen weer en staar over het water waar de Ra* zijn best doet om zich los te rukken van de zee. Ik strompel door naar zee en laat me vlak voor het water op de grond zakken. Ik laat het zand door mijn vingers vallen en laat ze daarna door de zee schoonspoelen. Ik buig me wat naar voren en zie een gezicht in het water. Ik hou mijn adem in. Het meisje heeft smalle grasgroene ogen, haar huid is lichter dan het zand en haar zand blonde haar wappert vol met klit in de wind. Dat ben ik. Ik raak het water aan en rimpels verspreiden zich over het gezicht. Dat ben ik. Hoe kan ik nou zijn vergeten hoe ik eruitzie? Wat is je naam? Ik peins nog een keer. Niks. Hoe kan ik mijn naam nou niet weten? Er klinkt een kreet achter me. Ik draai me om. Wat was dat?

‘Wacht hier.’ Rex rent de grot weer in.

Ik wacht wel. Waar moet ik anders heen? Ik tuur over de zee, maar zie niks meer dan water. Ik werp een blik naar achter. Een meisje met bloedrood haar strompelt het strand op. Haar golvende haar valt tot op haar schouders en haar saffierblauwe ogen schieten wild heen en weer. Ze strompelt met haar kleine tengere lichaam naar me toe. Als ze bij me is zucht ze en zakt ze naast me neer. Rex loopt een stukje de grot uit, maar als hij ziet dat we op het strand blijven zitten, loopt hij weer naar binnen. Ik kijk naar mijn handen. Een snelle blik naar het meisje. Is zij mijn vriendin? Waarom herinner ik het me dan niet? Wat herinner ik me wel? Ik weet het niet. Weet zij wie ze is? Ik bijt mijn lip. Zal ik het haar vragen? Nee. Straks herinnert ze zich mij wel en... Ik haal diep adem. Verdorren.

Er komen nog meer de grot uitgestrompeld. Ze zakken bij ons neer op het strand. Zoveel. Elf in totaal. Ik staar ze aan. Zijn dit mijn vrienden? Ben ik ze allemaal vergeten? Mijn maag keert zich om. Zijn ze mij vergeten?

Oxer en Rex komen het strand opgelopen. Iedereen neemt ze in zich op. Oxer is een kleine stevige gebouwde man met bruin glad haar en een baard. Rex is lang en heeft lichter bruin haar. Oxer slaat zijn armen over elkaar en Rex hangt achterover. Ze staren naar ons en fluisteren onderling wat.

Rex schraapt zijn keel. 'We brengen jullie naar Pyux*.'

Elf gezichten fronsen.

'Beter dan hier blijven toch?' Oxer gebaart om zich heen. Naar de leegte om ons heen.

Niemand heeft daar wat op te zeggen. Uiteindelijk staat een meisje met ravenzwart haar op. De rest volgt. Oxer laat zijn armen zakken en zucht. We volgen Rex en Oxer over het strand. Nog steeds met een flinke afstand tussen hun en ons in.

'Herinner jij je iets?' Bloedrood haar zwiept voorbij.

'Ik-.' Ik staar naar mijn voeten. 'Nee. Jij?'

'Nope.' Twee saffieren ogen kijken weg.

'Oh.'

Meer zeggen we niet. Ik kijk de mensen langs. Ik ben een van de langste. Geen plek om te verstoppen.

We buigen af. We gaan het bos in. De bomen zijn dik bruin en hebben hun hoofd vol aan blauwe bladeren. Ze buigen zich om ons heen en houden het pad vrij. Takjes kraken onder onze voeten en de Ra brandt onze gezichten. Waar gaan we heen? Pyux. Maar wat is Pyux? Ik zal het vlug genoeg weten. Het pad slingert naar boven en het bos wordt uitgedund. Nu kan ik de bergen duidelijk zien. Hoog en machtig.

'Pyux ligt tussen de bergen in.' schreeuwt Oxer boven de wind uit.

'Wat is Pyux?' Bloedrood haar wappert wild in de wind.

‘Alles op zijn tijd.’

We lopen verder. Verder en hoger. Het pad slingert tussen de bergen door.

‘Eldra en Eila.’ Rex wijst de twee bergen aan.

Niemand zegt iets. Niemand heeft oog voor de hoge Eila of de nog hogere Eldra. Iedereen heeft Pyux in het oog. Er ligt een brug naar Pyux en al wordt de stad afgeschermd door muren, ze zijn niet hoog genoeg om de gebouwen erachter te verbergen. We nemen de brug en naderen de stad. Ik gluur over de brug heen. Ik kan de bodem niet eens zien. Ik slik en richt mijn blik weer voor me. Gewoon niet naar beneden kijken. Mijn hand glijdt langs het touw terwijl de wind de brug laat beven onder onze voeten. We weten aan het eind te komen zonder te vallen en komen bij een stuk muur met een dichte stenen poort. Op de muur staan allerlei tekens en schilderijen. Rex haalt een kwast uit zijn haar vandaan en veegt wat op de muur. Het steen vervalt uit de poort. Hij gebaart ons erdoor te lopen. Ravenzwart haar gaat als eerst. Ze kijkt naar ons om met haar bruine warme ogen. Ik volg. Saffieren ogen gaan me achterna. Als we allemaal er door zijn, sluit de muur weer. Ik krimp ineen, draai me dan om en staar naar de muur. Geen weg terug. Rex gebaart ons weer verder te gaan. Schoorvoetend gaan we verder. Mensen op straat kijken van ons op. Met grote ogen. Ik hou mijn ogen gericht op de grond. Op de hier en daar kronkelende scheuren in de grond. Af en toe spiek ik naar de grote stenen torens en de uitstekende kristallen. Na een tijdje worden we een plein op geloodst met een enorm groot kristal in het midden. Het schittert in het licht.

‘Blijf hier wachten. Ik ben zo terug.’ Rex rent weg.

Raven draait zich om. ‘Jullie herinneren je ook niks?’

‘Nope.’ Saffier staart naar de lucht.

‘Mooi, dan weet niemand zijn naam dus. Hoef ik er ook niet over te struikelen’ Raven glimlacht geforceerd.

‘Ik ben vreselijk met namen. Dat weet ik dan wel weer.’

‘Hm ik heb toch liever een naam... wat past bij me?’ Saffier zucht en stopt een haarlok weg.

‘Saffier.’ Het is eruit voor ik me kan bedenken.

‘Sapphire*? Hm. Die neem ik wel.’ Haar wenkbrauwen krommen zich, maar ze glimlacht me toe. Sapphire. Ook goed.

‘Heb je er ook een voor mij?’ Raven legt haar handen op haar heupen.

‘Raven?’ Ze moesten eens weten.

‘Jij bent goed!’ Raven geeft me stomp. ‘Nu hebben we wel het recht om jou ook een naam te geven.’ Ze grijnst.

Ik krimp ineen.

‘Wat dacht je van... uhm.’ Sapphire staart de lucht in. ‘Aurora?’

‘Of Rory? Ros? Nee geen Ros. Hm.’ Raven houdt haar hoofd schuin en neemt me in zich op.

‘Roses.’ Een meisje met donkere eiken huid en kokosnoot bruin haar komt bij ons staan. Haar warme ogen schieten heen en weer.

‘Roses.’ Sapphire knikt tevreden. ‘Roses wordt het.’

Ik pers er een glimlach uit en neem de naam aan. Roses. Het vult toch een leegte. Beter dan niks.

‘Nu ik!’ Het meisje wappert met haar armen en haar ogen staan groot.

Laat ik deze keer maar mijn mond houden. Kokosnoot of Eik is niet bepaald een mooie naam.

‘Karma. Nee grapje. Kara? Karmel?’ Raven peinst en peinst.

‘Amell?’ Trek ik toch weer mijn mond open.

‘Die vind ik leuk!’ Sapphire glimlacht.

‘Iedereen die een naam wil kan naar Roses!’ Raven gooit haar armen in de lucht.

Voor even is alle spanning uit mijn lichaam gespoeld en lach ik met “mijn vrienden”. Voor even maar, want dan komt Rex alweer aangerend.

‘Jullie kunnen komen.’ Hij stopt en leunt op zijn knieën om na te hijgen.

Mijn spieren spannen zich meteen weer aan en iedereens glimlach is verdwenen. We wisselen wat blikken uit en volgen dan Rex en Oxeer.

‘Waar gaan we heen?’ Een jongen met vuurrood haar staat bevroren op zijn plek.

Geen antwoord. Ze lopen gewoon door. Wetend dat hij toch wel volgt en dat doet hij. Dat doen we allemaal. We gaan een hoog stenen gebouw met uitstekende kristallen in. De kristallen glimmen op als we naar binnen stappen en onze voetstappen galmen door het gebouw heen. Sommige kristallen hebben zich als wortels in de grond gewerkt en verbloemen op een aantal punten tot pilaren.

‘Ongelofelijk.’ Een vrouw met glimmend notenbruin haar komt naar ons toe gelopen. Ze blijft vlak voor ons staan. ‘Mijn naam is Julai. Jullie herinneren je niks?’

Stilte. Niemand voelt zich fijn bij dat feit.

‘Ongelofelijk.’ Haar pupillen worden groot. ‘Rex laat ze meteen onderzoeken. Wie weet wat een halve eeuw met hun gedaan heeft.’

Een halve eeuw? Geen tijd voor vragen. Rex neemt ons een gang door. Kristallen verlichten de donkeren gang en we worden een sinaasappel oranje ruimte ingenomen.

‘We gaan jullie even onderzoeken om zeker te weten dat het goed met jullie gaat. Geen rede om bang te zijn.’ Rex kijkt ons een voor een aan. ‘Ik haal even iemand.’ Weg is hij.

Ik werp een blik naar achter. Ik kan nu nog weg rennen, maar naar wat? Ik werp een blik naar de anderen. Zij lijken te blijven. Waarom? Ik tik Sapphire aan. Ze draait zich net om als Rex terugkomt met twee mensen.

‘Ik ben Samenta en dit is Brem.’ Een vrouw met donkerblond haar in een staart loopt naar ons toe samen met een lange slungelige man.

‘Dokter Sing.’ Brem slaat zijn armen over elkaar.

‘Brem.’ Samenta geeft een por en een blik. ‘We zullen jullie een voor een onderzoeken. Meisje bij mij, jongens bij Brem. Goed nog vragen?’

Stilte.

‘Geen vragen?’ Ze kijkt ons langs. ‘Dan mag jij als eerst.’ Ze steekt haar arm uit naar Raven.

Brem neemt een van de jongens mee en dan is het wachten voor ons. Ik sla mijn armen over elkaar en werp weer een blik naar de gang. Ik wil weg, maar ik kan Raven en die jongen niet achter laten. Mijn maag keert zich om. Ik moet hier weg. Ik bijt mijn lip. Ik kan niet weg.

‘Wat denk je dat ze doen?’ Sapphire werpt een blik naar de richting waar Samenta en Raven heen zijn verdwenen.

Ik haal mijn schouders op. Ik wil het niet weten. We wachten en wachten. Na iets van tien minuten komen Samenta en Brem terug. Zonder Raven en de jongen. De vuurrood harige jongen en Sapphire worden nu meegenomen. Ik ga dichterbij Amell staan. Ik knarsetand en hou mijn schouders hoog en gespannen. Met

oppervlakkig ademhalingen wacht ik de minuten af. Waar is Raven? Nog eens tien minuten gaan voorbij. Weer komen de dokters terug zonder hun patiënten. Nog eens tien minuten. De groep wordt kleiner en kleiner. Nu zijn we nog maar met zijn zevenen. Zeven. Oneven. Ik bevries. Drie jongens en vier meisjes. Ik wil niet als laatste. Nog eens tien minuten. Waar gaat iedereen toch heen? Ik beweeg mezelf meer en meer naar achter. Ik blijf achterom kijken naar de gang. Nog eens tien minuten. Nu zij we nog maar met zijn drieën. Ik kan nu met mijn hand de muur aanraken. Nog eens tien minuten. Ik ben alleen. Ik werp een blik in de gang. Niemand. Ik kan weg rennen. Het kan nu nog. Zal ik? Ik zak neer op de grond. Ik leg mijn hoofd in mijn handen. Ik weet het niet. Verdorren. Ik wrijf over mijn gezicht. Nog een blik richting de gang. Ik kan de rest hier toch niet laten? Ik weet het niet. Ik sta op. Ik begin voor de gang te ijsberen. Wel gaan? Niet gaan? Ik blijf voor de gang staan. Nog steeds leeg. Het voelt niet goed om te gaan, 'Jij bent aan de beurt.' Een tikje tegen mijn schouder.

Ik schiet achteruit en zie Samenta staan.

'Kom.' Een lichte duw.

Ik werp een laatste blik naar de gang. Te laat. Ik volg haar naar een kamer. Ze pakt wat papieren en noteert wat. Ik staar strak naar de muur. Waar is de rest? Ik schraap mijn keel.

'Waar is de rest?'

Samenta glimlacht. 'Ze zijn bij Julai. Je zult snel bij ze zijn.'

Ik ril.

Samenta steekt haar armen naar me uit, maar houdt afstand. Ze sluit haar ogen. Er trekt een lichte schok door me heen. Nog een lichte schok. En nog een en daarna nog twee.

‘Ontspan.’

Mijn schouders zakken neer en mijn vuisten ontvouwen zich. Er trekt een warmte door me heen en al mijn spieren worden slap. Mijn ogen schieten wild heen en weer, maar vinden daarna ook rust. Er trekken weer lichte schokjes door me heen. Mijn huid voelt zwaar op mijn botten. Het liefst zou ik neer vallen op de grond en mijn ogen sluiten. Een gaap ontsnapt me. Samenta glimlacht en laat haar armen zakken.

‘Steek je tong eens uit?’ Ze buigt zich naar voren.

‘Interessant.’ Ze pakt mijn pols en legt haar vingers er op.

Checkt ze mijn hartslag? Is ze er niet zeker van dat ik wel leef?

‘Klaar. Kom ik breng je naar de rest.’

Ik knipper wild met mijn ogen en volg haar. We gaan via een andere gang naar de vorige ruimte. We nemen een trap naar boven en vanaf daar laat ze me zelf verder gaan. Twijfelend leg ik de laatste trede af. Boven is het grotendeels leeg. Er staat een grote ronde tafel in het midden met stoelen eromheen. In de hoek zijn allemaal kussens neergelegd en daar zitten “mijn vrienden”. Ik loop er traag heen en zak dan neer naast Sapphire. Julai staat voor ons tegen een kristal aan geleund. Ik werp een blik naar de trap. Als het moet, kan ik weg rennen.

‘Iedereen is er. Mooi.’ Julai stapt naar voren. ‘Waar zal ik beginnen? Jullie zijn in Pyux, de grootste Bindersstad* in Toermalijn. In de Bindersstad zijn er tegenwoordig zowel binders* van Echo als van Aarde. Sommige van jullie zullen van Aarde komen en sommige zullen van deze wereld zijn. In ieder geval zijn jullie allemaal in Pyux geëindigd. Een halve eeuw geleden.’ Julai stopt even en zoekt naar de juiste woorden. ‘De raad* vraagt altijd om een groep binders die zijn

gebonden aan een kracht en wiens herinneringen geblokt zijn. Jullie zijn een van die groepen.' Ze kijkt ons strak aan. 'Jullie hebben hier zelf voor gekozen.' Ze gaat onze blikken na. 'Begrijpen jullie dat?'

We knikken traag.

Julai vouwt haar handen in elkaar.

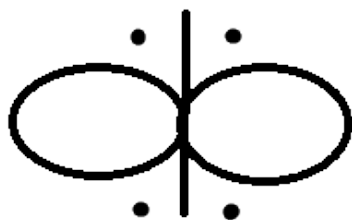
Ik krom mijn wenkbrauwen.

'We waren jullie alleen even kwijt en er zit een fout in jullie groep.' Julai schudt haar hoofd. 'De kracht van bloei heeft deze wereld bedrogen en is nu uitgeroeid door de raad. Helaas heeft een van jullie de kracht van bloei.'

Iedereen kijkt haar verward aan.

'Diegene zal moeten sterven.'

2

Bindingsteken van het leven

Christa

Ze zijn hier. Mijn vingers sluiten mijn hand tot een vuist. Na al die tijd. Ze zijn hier. *Rustig Christa. Er is niks aan de hand.* Niks aan de hand?! Ik draai me met een ruk om. Ze staat er bleek bij met haar strakke knot. Mijn perfecte evenbeeld. Ik schud mijn hoofd. Ze zijn hier. Ze gooien alles in de war! *Christa doe eens rustig en luister.* Ik sla mijn ogen naar de hemel en ontspan mijn hand met een diepe zucht. *We gaan naar ze toe, fixen het probleem en dan kunnen we weer verder met ons leven.* Dat doen we even? We zoeken even wie de kracht van bloei heeft? We schakelen even iemand uit? *We hoeven het niet te doen. Dit is Oculas groep. Zijn probleem. Niet de onze.* Nu wordt het helemaal mooi. Oculas is dood. *Hou je mond.* Jij begon. *Christa.* Best ik pak al mijn spullen. *Schiet op. Ik wil dit snel gehad hebben.* Ja, ja.

Ik draai mijn rug naar haar toe en loop de kamer door. Ik graai de kwast van de tafel en verf over het vervaagde bindingsteken* op mijn koffer. De spullen met het soortgelijke bindingsteken schieten vanuit alle hoeken naar de koffer toe. Ik duik net op tijd weg voor een van mijn boeken. Als alles erin zit pak ik de koffer op en ga ik na of ik echt niet iets vergeet. Ik heb alles. *Nietes. Wat dacht je ervan om iemand te regelen voor je huis? De arme planten... Ik wist wel dat we geen planten moesten nemen.* We blijven niet lang weg. *Wat nou als iemand inbreekt?* Er breekt hier nooit iemand in. Dat soort dingen gebeuren alleen op aarde. *Christa!* Best. Ik laat de koffer weer zakken en sprint de kamer uit. Ik loop de hal in en veeg dan het bindingsteken van beweging. Niet veel later schuift de plaat opzij. Ik loop de gang in en klop op de

deur naast de mijne. Willa schuift de plaat een stukje open. Haar vuile bruine haar hangt slap en haar stenen oorbellen trekken haar oren lang. *Wees vriendelijk.*

‘Hallo Willa- ‘ *buurvrouw! Kunt u! U graag!* ‘Ik bedoel buurvrouw... Kunt je, u zolang...’ Nerveus klik ik met mijn nagels. ‘Ik moet een tijdje weg. Kunt u zolang op mijn plek letten?’ *En nu glimlachen!* Ik pers er een glimlach uit.

Willa zucht. ‘Tuurlijk.’ Haar ogen schieten weg en de plaat schuift weer voor mijn neus.

Mooi, dat is geregeld. Ik schud mijn hoofd. *Nu opschieten, we hebben nog veel dingen te regelen!* Nog een lange dag te gaan. *Steek alsjeblieft eerst nog wel je haar op.* Ik zucht en doe wat ze wil. Zo goed? *Het is beter.* Ik loop weer mijn kamer in, raap de koffer op en loop weer de gang op. Ik dender de trap af naar buiten en ren de straten over richting het stadhuis. Ik spring over stenen en vermijd de gaten in de grond. Al snel komt het stadhuis inzicht. Ik vertraag mijn pas en loop naar binnen. Een mengeling van voetstappen en stemmen galmt door het gebouw. Ik wring me langs de mensen heen en ga de trap op. Boven wacht Parel Amatis* al op me. Haar bruine haar is strak naar achter getrokken en haar groene ogen kijken op me neer.

‘De raad’ Haar ogen staan wijd open. ‘ze willen ons spreken.’

‘Nu al?’ Ik bal mijn hand en vloek binnensmonds. De raad zit altijd erg met hun neus boven op ons, maar dit is zelfs voor hun snel. ‘Hoe lang hebben we?’

‘Ze zijn er al.’

‘Wat?’ Ik verstar. ‘Hoe dan?’

‘Het ligt wat gevoelig geloof ik.’ Amatis haalt schouders op. ‘Ze willen de fout zo snel mogelijk fixen.’

Ik schud mijn hoofd. Het kan geen goed teken zijn als de raad er al zo snel is. *Misschien moeten we ons terugtrekken. Wij hebben hier niet om gevraagd.* Ging dat maar zo makkelijk.

We lopen een kamer in en daar zitten de raadsleden aan de grote ronde tafel. Rond, maar gelijken zijn we niet. Ze kijken van ons op met gespannen schouders en wazige ogen.

‘Christina en Parel.’ Een lange vrouw met een gehaakte neus laat onze namen op de tafel vallen. ‘Ga zitten. We hebben dingen te bespreken.’

Er trekt een rilling door me heen en ga direct zitten. *Recht je schouders, ga eens rechtop zitten en kijk hun vooral niet aan!* Diepe zucht. Ik vouw mijn handen en gluur de leden langs. Vier in totaal. *Dat is meer dan normaal!*

‘De groep is gevonden.’ Haakneus buigt zich naar voren. ‘Ze zijn nagekeken. Ze zijn gezond.’ Ze likt haar lippen af. ‘Dat betekend ook dat de kracht van bloei er levend en wel is. We moeten deze persoon zo snel mogelijk vinden.’

‘We doen ons best.’ Amatis staart zuur naar de tafel.

Haakneus trekt haar neus op en gaat dan verder. ‘Het kan jaren duren. Wij stellen voor hun krachten te ontnemen. Voor de zekerheid.’

Amatis ogen worden groot en haar mond valt open. ‘Deze mensen hebben hun bindingskrachten* en hun herinneringen voor de raad al opgegeven. We gaan niet ook nog eens hun enige kracht ontnemen.’ Amatis schudt haar hoofd en slaat haar armen over elkaar. ‘Absoluut niet.’

Haakneus wisselt even blikken met de andere leden. ‘Wat vind jij Christina? Wil je het niet meteen opgelost hebben?’

Ik kijk op van de tafel. *Laat ze het doen Christa, dan is het opgelost. Dan kunnen we weer terug.* Roses is een van de groep. Ze is mijn vriendin. Laat ik echt de raad alles van haar afnemen? *Christa toe nou.* Het spijt me. 'Nee, ik sta achter Amatis.'

Amatis haalt opgelucht adem.

Haakneus bijt de binnenkant van haar wang en wisselt weer blikken. 'We geven jullie uiterlijk één maancyclus van Woede. Vanaf dan grijpen we in.'

We knikken.

'De groep mag niet buiten de muren. Noch jullie. Als jullie of de groep buiten de muur komen, grijpen we in.'

We knikken. Niet veel anders dan normaal.

'Ik en de andere leden blijven deze maancyclus hier. Jullie vertellen ons alles over de groep, begrepen?'

Weer knikken we.

'Dan zijn we klaar met spreken. Jullie kunnen gaan.' Haakneus gebaart naar de deuropening.

Mijn vingertoppen krassen over de tafel. Hoe durft ze ons zo te commanderen in ons eigen stad? *Rustig Christa.* Ik haal diep adem en loop de kamer uit. Amatis beent achter me aan en herinnert me eraan dat ik eerst nog wat moet regelen om Oculas groep over te nemen. Officieel. Er loopt een rilling door me heen. Het zal zo vreemd zijn om Roses weer te zien. Zal ze me nog herkennen? Al onze herinneringen samen zijn weg. Het mag dan een halve eeuw geleden zijn, maar ik herinner de dagen met haar als de dag van gister. Mijn hand glijdt over mijn bindingsteken van het leven. Ik ben oud. Ik zou het teken moeten ontbinden. Dan kan ik verouderen. Dan kom ik dicht bij de hemel, dicht bij Oculas. *Voorlopig gaan we nog niet dood. Hou je aandacht erbij. Ik vind dit maar niks. De raad bekijkt iedere stap die we nemen,*

registreer elke ademteug die we nemen. We maken gewoon geen fouten. En dat lukt als je naar me luistert. Het spijt me. *Let nou maar op.* Amatis begeleidt me een kamer in. Het licht spiekt door de gaten van de muren heen en valt aan de voeten van een stevig gebouwde man.

‘Christina.’ De man verheft zijn stem.

‘Ja?’

‘De raad zit er met zijn neus boven op.’ De man slaat zijn armen over elkaar. ‘Ik moet zeker weten dat je de kracht van bloei uitschakelt.’

‘Natuurlijk! De kracht van bloei heeft Oculas vermoord!’ snauw ik. *Christa! Zeg sorry! Alsjeblieft zeg Sorry!* ‘Sorry.’

‘En als het Roses is?’

Ik verstar. Daar had ik nog niet bij stil gestaan. Ik slik en klik met mijn nagels. ‘Dan ook.’

‘Je moet het zeker weten.’

‘De kracht van bloei is een slechte kracht. Het moet verdwijnen.’

‘Goed.’ De man laat zijn armen zakken en overhandigt me een steen. Dan is het nu officieel jouw groep. Verpest het niet.’

Ik kras met mijn vingertoppen langs de steen en knik. Hoe groot is de kans nou dat precies Roses de kracht van bloei heeft? *Ik vind het maar niks.* Ik ook niet, maar dit is iets wat we moeten doen. Nog steeds starend naar de steen loop ik de kamer uit. Hoogstens een maand. *En dan kunnen we terug naar ons vertrouwde huisje.* Huis. Laten we ons verblijf in Medusa’s kasteel maar eens regelen. Ik dender de trap af, terwijl plukjes krullend zwart haar uit mijn knot vallen. Ze zwiepen langs mijn ogen heen en weer terwijl ik naar buiten sprint. De hitte valt als een mantel om me heen terwijl de wind vermoeid mijn haar uit mijn gezicht blaast. Mijn

voeten klakken tegen de stenen bestrating en mijn ogen worden gegrepen door de grote kristallen. De wereld van mijn spiegelbeeld staart terug. De enig plek waar zij niet is. *Christa!* Een wereld zo dichtbij en toch zo ver weg. *Christa!* Een wereld vol chaos. Ik glimlach. Chaos en avontuur. *Stop je haarplukken terug en loop eens door.* Zucht. Ik ruk mijn blik los van het kristal en staar de verte in. De stenen haren van Medusa's standbeeld pieken boven de gebouwen heen. Medusa is de stichter van Pyux. Zij ontdekte de krachten die vrijkwamen met het binden met stenen. Ik ril. Ze had geen idee met wat voor krachten ze te maken had. Dat merkte ze wel toen ze op aarde kwam. Haar blik leek mensen te binden tot steen als ze haar aankeken. Ze was gevaarlijk. Net als de kracht van bloei. Ik schud mijn hoofd. De kracht van bloei moet weg. Hoe dan ook. Ik wrijf over mijn bindingsteken. Ik heb aanzienlijk weinig bindingstekens op mijn huid voor iemand van mijn orde. *Te gevaarlijk.* Alleen de saaie staan op mijn huid getekend. Ik sla de hoek om en krijg Medusa's kasteel inzicht. De weg werpt zich naar boven naar de voet van de poort. Kristallen steken beschermend naar voren en waarschuwen me geen gekke dingen te doen. De lang gestrekte kristallen ramen glimmen op in het licht en de torens werpen grote schaduwen over de stad. Daar ergens zullen ze zijn. *De kracht van bloei.* En Roses. Mijn handen glijden langs de massieve deuren en ik loop de hal in. Even stop ik en draai ik rond. Waar moet ik zijn? *Links.* Mijn voeten glijden naar links en lopen de hal door tot de achtste deur. We hebben geluk. Normaal zijn alle voorste honderd kamers vol. Snel zet ik mijn bindingsteken erop en de kristallen deur licht op. Ik doe de deur open en loop de kamer in. Ik leg mijn koffer op de tafel en rek me uit. Wat nu? *Het is te laat om naar de*

groep te gaan. Ik weet het. Zuchtend klik ik mijn koffer open en staar naar de spullen erin. Nu wat?

De wind giert en de bomen janken. Oculas ligt roerloos in mijn armen en zijn is kleding rood doorweken van bloed. Ik schreeuw en huil. Mijn handen klemmen zich aan hem vast en mijn zicht wordt vager en vager. Ik verdrink in mijn eigen tranen. Ik fluister en daarna schreeuw ik zijn naam, maar er komt geen antwoord terug. Achter me kan ik het gekraak horen van boten en het gezwiep van takken. Amatis staat voor me en ze herhaalt maar telkens dat ze alles heeft geprobeerd. Ze zakt naast me neer. Haar woorden vallen zwaar op me neer. De kracht van bloei heeft Oculas vermoord.

Christa! Christa wordt wakker! Rustig, het is slechts een droom! Ik schiet happend naar adem omhoog. Ik kijk wild om me heen, maar er is geen teken van Amatis of Oculas. *Het is lang geleden dat je nachtmerries had.* Het is de plek, het is de gedachte van de groep. Ze halen oude wonden open. Ik veeg het zweet van mijn hoofd en trek mijn plakkende shirt los van mijn huid. Ik schuif van het bed af en sta op. Mijn handen glijden in mijn haren en voor even duizelt het voor mijn ogen. Vandaag zal ik de groep zien. Oculas groep. Mijn hand verkrampst. Roses zal er ook zijn. Zou ze me nog herkennen? *Na een halve eeuw? Je mag blij zijn als haar hersenen nog normaal functioneren!* Ik ril en trek mijn kleding aan. Traag schuif ik de deur opzij en stap de hal in. Het is doodstil en er is geen ziel te zien. Ik schuif de deur weer dicht en loop de gang door. Mijn voetstappen galmen langs de muren. *Je maakt iedereen nog wakker!* Wel nee. *Christa, probeer zachter te lopen.* Zucht. Ik probeer mijn voeten zo zacht mogelijk neer te zetten, maar alles is te luid voor haar. Zodra ik rechtsaf sla,

wordt het drukker. Mijn voetstappen gaan op in hun voetstappen. Ik kan de frisse geur van fruit al ruiken. Ik sla links de eetzaal in en tafels vol fruit en vers brood strekt zich voor me uit. Blindelings graai ik wat van de tafels en vul mijn kom bij de waterval. *Goed kauwen*. Ik draai mijn ogen en loop de eetzaal uit. Amatis zal de groep zowel naar buiten sturen. *Haast je dus!* Met het eten en de kom nog in mijn hand haast ik me naar de poort. Vaag vang ik Roses blonde haar op. Ik stap de poort uit en laat alles vallen.

‘Mel?!’ Mijn ogen worden groot en mijn mond valt open.

Naast Roses staat mijn zusje. Melanie. Mijn Mel. *Nooit*. Ze hoort op aarde te zijn, oud te zijn. Mijn handen trillen en ik knipper wild met mijn ogen, maar ze verdwijnt niet. Mijn zusje.

3

Osang concus

De
bladeren
gemengd
met
speeksel helpen
bloed te stelpen.

Het sap
gemengd
met honing
kan helpen
met het
herstel van
botbreuk.

Hoest slechts
als zalf
over de
huid
gesmeerd te
worden.

Roses

'Melanie?' Een meisje komt met grote passen op ons af. Ze blijft vlak voor Amell staan. Haar bruine huid schittert in Ra's licht. 'Mel.' Ze drukt Amell tegen zich aan.

'Laat me los.' Amell duwt haar van zich af.

'Mel ik ben het! Christa!' Het meisje glimlacht en er vormen rimpels onder haar stralende ogen.

'Ik weet niet wie je bent.' Amell doet een stap naar achter.

'Hoe... kom op... Mel...' Christa steekt haar hand naar Amell toe. 'Dat is niet grappig.' Christa laat haar arm zakken. 'Mel?' Christa's glimlach zakt naar beneden en haar ogen schieten wild heen en weer. 'Je hebt toch niet... O mijn-. Mel! Wat heb je-. Mel!' Christa stapt naar voren en legt haar hand op Amells arm.

Amell trekt haar arm meteen terug.

'Ik ben je zus!' Christa schudt haar hoofd. 'Je kunt mij niet vergeten zijn.'

'Ik...' Amell schudt haar hoofd en rent weg.

Ik ren haar achterna. Amell is snel en ze schiet alle kanten op. Ik laat mijn hand langs de gebouwen glijden. Ging ze nou rechts? Ik sla de hoek om en zie een vlaag van Amell. Ik bijt mijn tanden op elkaar en span mijn spieren aan. Ik ren haar helemaal achterna tot aan de muur. Bij de muur slaat Amell met haar vuisten er tegen aan. Ik stop en steun op mijn knieën. Ik snak naar adem. Ik schud mijn hoofd en strompel naar Amell.

'Amell.' Ik leg mijn hand op haar schouder.

Ze laat haar handen langs haar lichaam vallen.

‘Amell.’

Ze draait zich naar me om. Haar schouders zakken naar beneden en haar wenkbrauwen krommen. ‘Ik kan me gewoon niks herinneren.’ Haar stem slaat over.

‘Ik weet het.’ Ik druk Amel tegen me aan.

‘Is die Christa mijn zus? Ik zou toch wel mijn zus herkennen?’

‘Hm.’ Ik hou haar wat van me af en haal wat haren uit haar gezicht. ‘Ze kan je zus niet zijn. Ze ziet er niet bepaald uit als een halve eeuw oud.’

Amell knikt en slaat haar armen over elkaar. Ze zucht en zakt tegen de muur. ‘Ik wil hier weg.’

Ik knik en zak ook tegen de muur. Deze binders gaan een van ons vermoorden. Ik ril. Ik wil hier dolgraag weg. Ik kijk omhoog. Ik wil hier weg. ‘Geef me eens een zetje.’

Amell trekt een van haar wenkbrauwen op.

Ik knik naar de muur.

Amell vouwt haar handen en ik stap er met mijn voet in. Ik kom met mijn handen net bij de rand. Ik til mijn voeten op en zet ze tegen de wand aan. Ik krabbel naar boven en weet mijn ellebogen op de wand te leggen. Met al mijn kracht trek ik mezelf de muur op. Ik sta op en hijg even na.

‘Moet je Roses zien! Ze staat gewoon op de muur!’ Raven komt lachend aanhollen met Sapphire en een jongen die haar broer zou kunnen zijn. Raven vouwt haar handen. ‘Wie is de volgende?’

Amell twijfelt geen moment en stapt in Ravens handen. Amell is veel kleiner dan mij en ze komt niet bij de rand. Ik steek mijn hand uit en trek haar mee naar boven.

‘Ik ga wel als laatst.’ De jongen loop naar de muur en vouwt zijn handen.

Raven stapt in zijn handen en komt dankzij zijn lengte makkelijk bij de rand. Ze klautert zonder problemen op de muur. Ze hijgt niet eens na.

‘Kom je Sapphire?’ Raven glimlach naar beneden.

Sapphire slaat haar armen over elkaar en staart naar de muur.

‘Wil je niet meer weten wat daarachter is?’ Raven trekt haar wenkbrauwen op en houdt haar hoofd wat schuin.

Sapphire zucht, laat haar armen zakken en stapt dan ook in de handen. Ze reikt naar onze handen en wij helpen haar omhoog.

De jongen beneden neemt afstand van de muur en rent dan in volle snelheid erop af. Een hoge sprong, wat gekrabbel over de muur en Sapphire en Raven pakken zijn armen vast en trekken hem verder omhoog. Ik werp een blik naar de andere kant van de muur. De duisternis staart terug. Ik hou mijn adem in. Dat overleef je niet als je er af valt. Ik zak neer en Raven loopt me voorbij.

‘Kom we moeten een plek vinden waar we naar beneden kunnen.’

Ik kom trillend overeind en ga stapje voor stapje vooruit. Amell pakt mijn hand vast en dwingt me haar snelle tempo bij te houden. Blijkbaar zijn we niet heel ver van de poort vandaan op de muur geklommen. Na een aantal meters zien we de brug al. Alleen ligt die veel lager dan de stad. De jongen en Raven springen er zonder twijfel van af, komen gehurkt neer en rollen door. Sapphire en ik laten Amell zakken en Raven en Noz pakken haar aan. Daarna laat ik Sapphire zakken. Als ook Sapphire op de grond staat is het mijn beurt. Ik staar naar beneden en bevries. Ik breek mijn been nog. De anderen gebaren me dat ik moet komen. Langzaam werk ik mezelf over de rand en laat me zakken. Als ik alleen

nog met mijn handen hang, zit ik nog op een akelige hoogte.

‘We vangen je wel!’

Ik hoop het maar. Ik laat los.

Ze vangen me. Ze zetten me op de grond en geven me een schouderklopje. Ik haal diep adem. We zijn Pyux uit. We moeten wel weer terug, maar voor nu zijn we eruit. We rennen de brug over en rennen tussen Eldra en Eila door. Als we de bergen voorbij zijn, gaan we lopen. Ik strompel de rest wat achterna. Ik hap naar adem.

‘Amell wat vind je van je zus?’ Sapphire kijkt Amell strak aan.

‘Ze kan me zus niet zijn. Ze zou meer dan een halve eeuw oud moeten zijn.’

‘Wij zien er ook niet bepaald oud uit.’ Sapphire houdt haar hoofd schuin.

‘Ze is me zus niet.’ Amell loopt vlug door.

‘Roses en Amell, dit is Noz, trouwens.’ Raven geeft de jongen een stomp.

‘Hoi.’ Noz knikt.

‘Ik kan wel namen verzinnen.’ Raven grijnst.

We lopen verder het pad af en komen weer in het bos. De wind is gaan liggen en de vogels fluiten. Ik ril. Vogels. Ik ren vooruit. Weg hier. Sapphire haalt wenkbrauwen op. Takjes kraken. Rechts worden takken weg geduwd en bladeren stuiven op. Ik krijg een klap en val neer. De grond is modderig en plakt de bladeren aan mijn huid. Ik knipper met mijn ogen en zie dan dat de klap kwam van een jongen. Hij ligt half over me heen en wrijft over zijn hoofd. Over zijn schouder heen zie ik een of ander vliegend ding met klemmen. Raven geeft het een trap en het ding valt verslagen neer.

De jongen staart even naar het ding en krabbelt dan overeind. ‘Kun je niet uitkijk?’

‘Ik? Jij komt zomaar uit de bosjes gerend!’ Ik krabbel overeind. ‘We hebben je gered van dat ding.’ Ik wijs naar het ding op de grond. ‘Wat is jou probleem?’
‘Ik had alles onder controle.’ Hij haalt zijn neus op.
‘Je kunt ons op zijn minst bedanken.’
‘Commandeer je hond en blaf zelf.’ Hij schudt zijn hoofd.

Ik frons. Wat? ‘Jij hebt echt te veel zonlicht gekregen.’

‘Jij bent echt over het paard getild.’ Hij klopt de aarde van zich af.

‘En jij bent echt heel hard uit de boom gevallen.’ Ik sla mijn armen over elkaar en schud mijn hoofd.

‘Jij bent zo dom als het achtereind van een koe.’

‘Het is wel duidelijk dat je niet aan een boom hoeft te hangen om een eikel te zijn.’ Ik knarsetand.

‘Oké! Genoeg!’ Sapphire springt tussen ons in.
‘Allebei kappen.’ Sapphire duwt ons uit elkaar en schudt haar hoofd. ‘Ik meen het. Genoeg.’

Ik haal mijn neus op en draai mijn rug naar de jongen toe. Raven lacht en schudt haar hoofd. Noz zit gehurkt bij het ding en bekijkt het van alle kanten. Raven komt naast hem staan en gluurdt mee, maar ze krijgt nauwelijks de tijd om ernaar te kijken. De jongen duwt Raven opzij en pakt het ding op. Hij werpt ons nog een laatste blik toe en rent dan weg.

‘Dat was... apart.’ Sapphire slaat haar armen over elkaar.

‘Kom we gaan verder.’ Ik ren al voordat ik hun antwoord hoor. Ik ren het bos uit en stop pas op het strand. De wind blaast in mijn gezicht en de zoute geur van de zee omringt me.

Niet veel later is de rest bij me. We lopen het strand over, schoppen zand de lucht in en laten onze haren uit

wapperen. Niemand zegt iets over de jongen of het vreemde ding. We hebben het er later wel over.

‘Daar wil ik heen!’ Raven wijst naar een klif en weg is ze.

Sapphire en ik rennen haar achterna. Amell en Noz blijven op het strand. Ik strompel over het strand. Raven ligt ver voor. Sapphire raakt ook steeds verder en ik strompel er maar achterna. Ik hijg en overweeg even terug te gaan naar Amell en Noz. Toch blijf ik door rennen. Ik bereik de bosrand en schiet de boomstammen langs. Ik haal Sapphire bijna in. We slaan af naar boven. Er trekt een soort van schaduw over ons heen en ik bevries. Ik grijp Sapphire’s arm en breng haar tot een halt. Alle haartjes op mijn arm staan recht overeind.

‘Wat is er?’ Ze kijkt me schuin aan.

Ik gebaar dat ze stil moet zijn.

Er klinkt een gil. Ik krimp ineen. Dat was Ravens. Ik laat Sapphire los en ren tussen de bomen door. Recht op Raven af. Ik roep haar naam, maar ik hoor haar alleen gillen. Ik sla de takken weg en zie Raven staan. Een groot wezen met schubben haalt naar haar uit. Ze springt gillend weg. Nog een uithaal en ze wordt tegen een rots gesmeten.

‘Raven!’ Ik ren naar voren. Mijn energie stroomt de grond in, het draait in het rond en schiet dan de grond uit. Grote wortels komen mee de grond uit. Ze slaan wild om zich heen en ik word naar achter gegooid.

Sapphire vangt me op. ‘Raven!’

Raven wordt door een van de wortels tegen een boom gesmeten. Het wezen wordt ook geslagen. Een akelige jank en het beest rent er vandoor.

‘Roses stop het!’ Sapphire schudt me door elkaar.

‘Ik weet niet hoe!’ Ik grijp met mijn handen mijn haar vast. Wat doe ik?!